

AMANDA BOUCHET

ATEŞİN VAADI

KRALSEÇEN GÜNLÜKLERİ

♦ 1. KİTAP ♦

Çeviren
Tuba Özkat

*Yıldızların yakınındaki, uzağındaki ve ötesindeki ailem için.
Beni gittiğim her yolda, her zaman desteklediniz.
Teşekkürler.*

BİRİNCİ BÖLÜM

KIRMIZI TUNİĞİMİ ÇEKİŞTİREREK İNCE KETEN KUMAŞI yapış yapış tenimden uzaklaştırdım. Güney Sinta havası en kötü kâbusum değildi fakat bazen listenin üst sıralarına çıktığı oluyordu. Listede yüzümü kaplayan makyaj katmanı, deri pantolonum ve dize kadar gelen çizmelerimin hemen yanında yer alıyordu.

Sıcak hava, deri giysiler ve topuklular pek uyumlu değildi ama en azından haydut gibi görünmek sirkte göze batmamamı sağlıyordu. Buralarda tertipli görünmek dikkatleri üzerinize çekerti.

Temiz hava almak için boynumu uzattım, sirk panayırı için kurulmuş masaların arasından geçerek yolumu buldum. Dikkatler merkezdeki sahnede gösteri yapanlardaydı. Bu akşam yüzlerce meşaleyle aydınlatılan ve ağzına kadar dolu amfiteatrda göğsüme sanki bir Kyklop oturmuş gibi hissediyordum – boğuluyor gibiydim.

Nemlenen kıvrıcık saçlarım enseme yapışıyordu. Saçlarımı ensemden ayırdıktan sonra saç örgümün içine tıktırdım. Yürürken gözlerimle kalabalığı tarıyordum. Müdavimlerden bazılarını gördüm. Diğerleri tanımadıklarımı. Gözlerim bir adama takıldı. Bana bakıyordu ve ona karşılık vermemek zordu. Karanlık, insanı çeken bir hava yayıyordu; cüssesi, silahları ve hepsini taşıyış şekli bana onun kabilelerden birinde savaş lordu olduğunu söylüyordu. Vücudu güçlü ve erkeksiydi, son derece dengeli ve akıcı yürüyordu. Adımlarında yırtıcı bir özgüven vardı; telaşsızdı ama

yine de hızlı, sert bir şiddet gösterisinde bulunabileceğini gözden kaçırmak imkânsızdı. Bu ihtimal gizli saklı değildi, sadece kontrol altındaydı.

Uyanıktı, tetikteydi, etrafındaki her şeyin farkındaydı. Özellikle de benim.

Bakışlarımız kesiştiğinde içimde bir şey donakaldı. Gözleri bana Poseidon'un gazabını hatırlattı –fırtınalı, gri, *yoğun*– insanı içine çeken, orada tutan ve gitmesine izin vermeyebilecek türden gözlerdi.

İçime dolan adrenalin nabzımı hızlandırdı. Kalbim gümbürdüyordu, gözlerimi kırıştırıp adamı incelemeye devam ettim. Zeki görünen bir çehre. Güçlü bir çene. Geniş bir ağız. Şahin gagasını andıran bir burun. Ensesinde toplanmış siyah saçları, daha yürümeye başlamadan kılıç savurmaya başladığı için bu hâlde olduğuna şüphe duymadığım geniş omuzlarına değiyordu. Teni kusursuz tonda, güneşin altında geçirilen bir ömürle kararmıştı, savaşla yontulmuş ve sert biriydi. Çok az bir çabayla düşmanını ikiye bölebilecek bir adamdı ve bunun vicdanına yükü harcadığı çabadan da az olurdu.

Gözlerini ayırmadan bana bakıyordu, omurgamdan bir ürperti geçti. *Bu adam benim düşmanım mı?*

Öyle düşünmem için bir sebep yoktu ancak bu kadar uzun süre hayatta kalmamı sağlayan, sağlıklı dozda bir paranoyaklıktı.

Tedbiri elden bırakmadan masama otururken iksirlerin, hediye eşyaların ve tılsımların olduğu sıranın arasından zikzak çizerek gelen adamdan gözlerimi ayırmadım. Peşinde onun gibi dört adam vardı. Ten renkleri farklıydı fakat hepsinde şu kendilerinden emin bakışlar vardı. Yine de savaş lordunun otoritesi ve cazibesiyile kıyaslandığında zayıf kalıyorlardı. Gri gözlü adam doğuştan bir liderdi, sadece bir aptal onu başka biriyle karıştırırdı.

Bana o kadar uzun süre gözlerini dikip baktı ki yüzümdeki boya katmanlarını soyup beni görebiliyor mu diye merak etmeye başladım ama onu daha önce hiç görmemiştim ve boyanın altındaki kişinin kim olduğunu bilmesine imkân yoktu. Ben Fisa'nın

kuzeyinden geliyordum, büyüünün güç sayıldığı yerden. Adam Sinta'nın güneyindendi, kimin yaşayıp kimin öleceğine kasların ve kurnazlığın karar verdiği yerden. Geçmişte yollarımız hiç keşismemişti ve savaş lordları genellikle sirklere giden tipler değildi.

Bakışlarımı kaçırdım, onun da aynısını yapmasını umuyordum. Bir adamın bir kadına bakmasının birden fazla sebebi olabilir. Egzotik bir yüz ve cömert vücut hatları iyi bir gizem kadar dikkat çekerd, belki daha bile fazla. Savaş lordunun yoğun bir şekilde inceleyen bakışları endişe verici olmaktan ziyade takdir ediciydi.

Yanaklarıma tırmanmaya başlayan kızarıklığa aldırmadan, masamı kaplayan kalın, yün battaniyenin kırışıklıklarını düzelttim ve her zamanki gibi alet edevatımı hazırladım. Parıldayan altın yaldızlı tabelamda *Muhteşem Cat – İnanılmaz Kâhin* yazıyordu. Gerçi gelecekte görüntü parçaları arada sırada uğruyordu, genellikle de rüyalarımnda. Neyse ki doğruların, güneşi görünce açan çiçekler gibi kendilerini göstermeleri için birkaç soru yetiyordu. İnsanların beden dillerini okuyordum ve kim olduklarını, ne istediklerini, hatta belki neler yapabileceklerini bile azar azar topluyordum. Bu daha çok bilgi ve yanılsamayla alakalıydı. Sonuçta söylediklerim için bir bakır paramı alıyordum, benim için gayet adil bir anlaşmaydı. Kapı kapı dolaşarak gelecek satmıyordum. Benim kendime ait bir fikrim vardı, o da yeterliydi.

Bacağım gergince seğirmeye başladı. Kehanetler genel hatlarıyla yorumlanabilirdi, değil mi?

Seyircilerin nefesi kesilince sahnede neler olduğunu görmek için döndüm. Vasili karısına bıçak atıyordu. Karısı dönen bir tekerleğin düz yüzüne bağlıydı ve Vasili'nin gözlerinde bağ vardı. Karısına hiç denk getirmemişti fakat ne zaman sahneye çıksalar kalbim duruyordu. Bugün de istisna değildi, olduğum yere çakıldım ve Vasili'nin bıçakları tükenene kadar korkuyla nefesimi tuttum. Kalabalık kendini sirke öyle bir kaptırmıştı ki panayıra bakamıyordu, o yüzden yine yerimden kalktım ve gösterinin sonunu izlemek ve savaş lorduyla arama biraz mesafe koymak için

sanatçıların kapısına yöneldim. Bakmaması gerekirken hâlâ bana bakıyordu.

Kapıdan gelen hava daha temizdi, beraberinde Kerberos'un hırıltılı soluklarının sesi ve terli köpek kokusu da geliyordu. Sonuçta Hades'in evcil hayvanıydı, sıcak havanın onu rahatsız ettiğinden şüpheliydim. Ona el salladım, üç baştan ikisinin dudakları selamımı alarak hırlar gibi kıvrıldı. Bir gün üçünden de karşılık alacaktım, gerçi sekiz yıldır hiç alamamıştım. Sanırım ortadaki baş benden hiç hoşlanmıyordu.

Gösterisini bitiren Vasili karısının bağlarını çözerken Aetos üç taklayla sahneye girdi ve platformu sallayan bir savaşçı inisi yaptı. Dağ gibi ağırlığı altında sağlam ahşap gıcırdadı, mest olmuş kalabalık hayretle mırıldandı. Aetos doğrulup göğsünü yumrukladı, iri sırtındaki at postunu çıkarıp alevlerin içine daldı. Kükremesi amfiteatrı salladı. Kimse Aetos gibi kükreyemezdi. Onu gösteri yaparken yüzlerce defa izlemiştim, yine de tüylerim diken diken oluyordu.

İki metre yirmi sekiz santim boyu vardı, her yanı kasti ve Tarva kabile desenlerinden oluşan mavi dövmesi başından ayak parmaklarının ucuna kadar tüm vücudunu kaplıyordu. Ellerini inanılmaz hızlı hareket ettiriyordu. Canlı alevlerden bir küre hâline gelene kadar ateşi çeviriyordu. Çıtırdayan bariyerden başka bir kükreyişle geçti. Patlama yüzümdeki saçları uçuşturdu ve burnumun içini bile kuruttu. Metrelerce uzaktaydım ama kendimi Yerraltı Dünyası'nın ocaklarından birinde gibi hissediyordum. Kendi kendimi yellemeye çalışmam yararsızdı. Güney havasına hiç alışamayacaktım ve Aetos şovunu yaparken daha da kötü oluyordu.

Sıntalı Hoi Polloiler yerlerinde zor duruyorlardı. Sanki çocuklara birkaç numara göstermek gibiydi, her şeyden büyüleniyorlardı. Onlar için sirk güçten ve imkânsız büyülü güzelliklerden oluşan bir hortum gibiydi. Panayır masalarını çevreleyen toprak zeminden yüksekteki sahneye, dairesel taş oturakların en uzak ucuna kadar insanlar zıplıyor, bağırıyor ve ayaklarını yere vuruyordu.

Ben de ayaklarımı kalabalıkla birlikte vuruyordum, gözlerim sahnedeki Aetos'u takip ediyordu. Tüm bu toza ve sıcaklığına rağmen Sinta'ya geri dönmek rahatlatıcıydı. Thalyria'nın batısından uzak kalabilmek için ne gerekiyorsa yapardım. Tarva'nın tam ortasına yaptığım kısa ziyaret sırasında ciğerlerim sıkışmış ve parmaklarım bir bıçağa uzanmak için karıncalanmıştı. Sirk bir gün Fisa'nın doğusuna giderse herhalde gölgelere atlamaya başlardım. Doğduğum diyarı düşünmek bile soğuk soğuk terlememe sebep oluyordu.

Sinta. Tarva. Fisa. Batıdan doğuya. Buradan... Hakkında düşüneceğim bir şey değil.

Seyirciler Aetos'un korkusuz hareketlerini görünce tezahürata başladı. Amfiteatrdaki Hoi Polloiler coşkudan deliye dönmüşlerdi ve sebebi sadece gösteri değildi. Kabilelerin bulunduğu güney bölgeden bir savaş lordu biraz kuzeye ilerleyip Sinta Kalesi'ni ele geçirdiğinden ve tahta kendi kardeşini oturttuğundan beri kutlama yapıyorlardı. Dionysos'un bütün diyarın üstüne üç aylık şarap döktüğünü zannederdiniz. Tapınaklar minnettarlıkla dua eden Sıntalılarla dolup taşıyordu; kutsal insanlara fakirleri giydirerek ve besleyerek armağanlar sunuyorlardı. Fatih savaş lordu tarafından çok sevildiği anlaşılan Athena heykelleri, buradan Sinta'nın kuzeyindeki Buz Düzlükleri'ne kadar uzanan kasabalarda ve köylerde birdenbire dikiliveriyordu. Mutluluk ve cömertlik zirvedeydi, kutlama ziyafetleri için kaç koyunun kesildiğini düşünmek bile istemiyordum.

Büyüsüz çoğunluk ilk defa yönetimdeydi ve Hoi Polloiler resmen sokaklarda dans ediyorlardı, tabii kendilerini küçük düşürücü bir sadakatle yeni kraliyet ailesinin ayaklarına atmadıkları zamanlarda. Ya da ben öyle duymuştum. Yeni kraliyet ailesini görmemiştim fakat konuşulacak bir mevzu olduğunda haberler çok hızlı yayılıyordu. Savaş lordu ve güneyli ordusu Sinta tahtını geçtiğimiz ilkbaharda ele geçirmiş, ailesinin kuzeye kadar gelmesiye haftalar sürmüştü. Yavaş oldukları için değil, yolda sürekli onlara hayranlık duyan insanlar tarafından durduruldukları için.

Şimdi Sinta'daki tahtta oturan kuzey doğumlu Magoi kraliyet ailesinin, Thalyria'nın her yerindekiler gibi despot oldukları sır değildi. Hoi Polloiler başlarında kendileri gibi birinin olmasının daha iyi olduğunu biliyordu.

Fakat büyüden yoksun bir kraliyet ailesi mi? Alaylı gülüşüm kalabalığın gürültüsü arasında kayboldu. Asla yürümez.

At postunu omuzlarına atan Aetos havaya sıçradı ve aşağı inemedi. Açık hava sahnesinin koltuklarının tepesinde süzüldü ve karararak göğe alevler fırlattı. Alevler yağmur gibi aşağı doğru süzülerek yüksek, ahşap sahneyi kararttı ve boğucu sıcaklığı artırdı. Son kül tanesiyle birlikte o da aşağı indi, yükselen bir alevi dev botunun altında ezdi, elbette kükredi ve ardından eğilerek selam verdi.

Kulaklarımı kapayarak sııttım. Alkışlardan sağır olabiliydim.

Aetos siyah pelerinini ve kırmızı alevini savurup çıkışa yöneldi, bana başıyla selam verdi. Desma, Bin Renkli Dans gösterisi için sahneye çıktı.

Kitara melodisiyle hareket ediyordu, yavaşça başladı ve sahne de bir renk cümbüşü hâlinde dönene kadar hızlandı. Ayakları yere tam olarak değmiyordu bile. Her gözeneğinden, saçının ve kirpiğinin her telinden bir gökkuşağı parlıyordu. Yazın alacakaranlığını inanılmaz karışık bir parlaklıkla aydınlatıyordu. Gözleri tanrıların isim bile vermediği renk tonlarıyla ışıldıyordu. Nefes kesecek kadar güzel Desma büyük finalini yaptığında kalabalık ona taptı.

Ben de herkes gibi Desma'nın dansıyla büyülenmiş hâldeydim ve Vasili bıçağının kör kısmıyla kaburgamı dürttüğünde şaşkınlıkla ciyakladım.

"Sen de orada onunla birlikte olmalısın, Cat. Yeni bir gösteri olur, adına da Fisalı Fantastik İkizler deriz."

Bıçağını elinden kapıp çevirdim ve onu dürttüm. "İkizler birbirine benzer."

Bir Desma'ya bir bana baktı. "Kısasınız. Uzun, siyah saçlarınız var. Parlak yeşil gözleriniz var. Fisalısınız."

Tamam. Haklı olduğu bir nokta vardı. Hatta yaşımız da aynıydı – yirmi üç.

Elimi aşığı doğru sallayarak kıvrımlı vücudumu, sonra da Desma'nın çok daha zayıf fiziğini işaret ettim.

Vasili sırtıttığında bıyığı fırça gibi kaşlarıyla buluşacaktı neredeyse. "O da var tabii. Desma daha çok yemeli."

Alayla güldüm. "Ya da ben daha az yemeliyim."

"Sen bir kadınsın, Cat. Zaten böyle görünmen gerekiyor."

Yüzümü buruşturdum. Buraya geldiğim günden beri Vasili bana aileden biriymişim gibi davranmıştı. O zamanlar on beşim-deydim, bir deri bir kemiktim ve kir içindeydim, ayaklarımın her yeri su toplamıştı. "Bir insana yemeği sevdirmek için onu aç bırakmak gibisi yoktur," dedim. Selen'a'nın gezici sirkini iş üstünde ilk gördüğümde gözlerim etrafı tarıyordu. Sekiz yıl geçmişti ama Sinta'nın güneyindeki bu tozlu yer hâlâ en sevdiğim yerd.

Vasili bıçağını geri alıp kabzasının ucunu avucunda çevirerek hayali bir eksen etrafında döndürdü.

Dönen bıçağı izledim. "Bunu yapabilmeyi dilediğimi biliyorsun."

Gülümseyerek hızını artırdı, ta ki bıçak bir bulanıklıktan ibaret kalana kadar.

"Gösterişçi," diye homurdandım.

Gülerken, Desma'nın kapıdan çıkabilmesi için geriledi. Desma hareket etmeye devam ediyor, ritmik hareketlerle dönüyordu, ben de onu takip etmek için döndüm. Hepimiz onun duramayacağını yoksa içindeki renklerin artarak baskıyı dayanılmaz raddeye getireceğini deneyimlerimizden biliyorduk. Ellerimi tutup beni de dansına katarak çevirdi, ayaklarımız titrek ışıqla aydınlanan havaya tozları dağıtıyordu. Çıkarken Kerberos'un yanından geçtiğimizde başlardan biri kalkıverdi, kulakları oynayıyordu.

Desma'nın renkleri ufak dişleriyle üzerime dağıldı, derimi ısırıdı. Gökkuşakları hevesle üzerime atladı ve onları öyle hızlı sömürdüm ki içindeki büyü beni nefessiz bıraktı. Süzülüyordum.

"Beni yatıştırıyorsun, Cat." Amfiteatrın arka tarafından aşağı yürürken bizi sert, taş duvar boyunca yönlendirdi. "Ruhuma merhem gibisin."

“Meşalene dökülen bir kova su gibiyim.”

Ters cevabıma kahkahalarla güldü, boğazından dökülen renkler benim içime işliyordu.

Desma’nın parlamayı kesmesi uzun sürmedi, gücünün verdiği enerji bana boğucu sığağı unutturmaya yetecek kadardı. Parmak uçlarımdan gökkuşakları uçuşuyor, akşamın gölgelerini bin bir renkle boyuyordu. Duvara bir Minotauros resmi çizdim, sonra yanımdan geçen arkadaşlara zararsız sihir şeritleri attım. Tadd ve Alyssa parıltılardan kaçmak için yanmış çimlerin üzerinde koş-turmaya başladı. Zosimo ve Yannis rengârenk yayılım ateşime doğruca daliverip ardından hayali yaralarla sendeleyerek yere düştü.

“Cat! Çok yaramazsın!” diye arkamdan bağırdı Aetos.

Kahkaha atarak döndüm ve içimde kalan her şeyi ona fırlattım. Büyü onu gıdıklamaktan fazlasını yapmazdı ama yine bu zulların üzerindeymiş, et yiyen Trakyalı kısıraklara karşı kendini savunuyormuş gibi davranıyordu.

Yüzü buruştu, her adımda daha tehditkâr oluyordu. İriyarı vücudunu gözledim, devasa at postu arkasında kara kanatlar gibi savruluyordu. Ben de Buz Düzlükleri’ne cesaretle girmek, bir canavarı yenmek ve o kısırağın başını tanrılara sunmak isterdim.

Ya ben büyümü hak etmek için hayatta kalmaktan başka ne yaptım?

Aetos renkle dolan havanın arasından geçip beni yakaladı, ayı gibi kucaklayarak eziverdi. “Şimdi kim gülüyor?” diye gürlüyordu kafamın üzerinde bir yerlerden.

“Çok sıkı.” Nefesim kesildi, kemiklerim yer değiştirirken büyü vızıldıyordu.

“Üzgünüm.” Beni bıraktı da yeniden nefes aldım. Buz Düzlükleri gibi soğuk mavi gözleri bana dikkatle bakarken kısıldı. “Zeus aşkına! Kırkında gibi görünüyorsun.” Parmağını burnumdaki makyaj katmanına vurdu. “Yüz boyaların öyle kalın ki altındaki yüzü zorlukla görebiliyorum.”

“Amaç da o zaten,” dedim kurnazca bir sırıtışla.

Yüz ifadesi düşünceli bir hâl aldı. “Kimden saklanıyorsun, Cat? Kimsin sen?”

Çenemi kapadım, içimdeki mizah başka birinin büyüğü gibi benden çekiliyordu. Aetos bana yıllardır böyle bakmamıştı. Nereden kaçtığımı ve geceleri neden çılgık attığımı sormayı kestiği zamandan beri.

Zorlukla kendini beğenmiş bir gülümseme takındım. “Ben Muhteşem Cat. İnanılmaz Kâhin.”

Gülümsememe karşılık vermedi, bana konunun burada bitmediğini söyleyen bir bakış attıktan sonra oltasından kurtulmama izin verdi. “Sintalıları büyüleme zamanı, Muhteşem Cat. İnanılmaz Kâhin.”

Nefret ettiğim gerilim Desma’nın kalçama vurmasıyla bozuldu. “Ya pantolonun çekmiş ya da yine çok fazla baharatlı kek yiyorsun.”

Ofladım. “Neden herkes benim üzerime geliyor?”

Sırıttı. “Çünkü garipsin ve kimse kim olduğunu bilmiyor.”

“Pantolonumda hiçbir sorun yok.” Aslında gerçekten rahatsız edici olma yolunda ilerliyordu ama bunu şimdi itiraf edecek değildim.

Aetos kaşlarını çatarak kollarını göğsünde kavuşturdu. “Çok dar. Birinin sana beş saniyeden fazla baktığını görürsem kahrolası kafalarını kahrolası vücutlarından ayırırım.”

Sağ kaşımı kaldırdım. “Öyleyse kan çıkacak.”

“İstediğin kadar gül,” diye hırladı. “Dikkat et de üzerine sıçramasın.”

Olympos Tanrıları’na bir işaret yaptım. “Bana sabır verin.”

“Cidden, Cat.” Desma kolumu kavradı, tutuşunda beklenmedik bir baskı vardı. “Şu yüz boyaları ve kıyafetin seni olduğundan daha büyük ve daha deneyimli gösteriyor. Bu akşam kalabalığın arasında çok dikkatli ol.”

Gözlerimi devirdim. “Bunu daha önce de yaptım.”

“Biliyorum.” Beni tuttuğu kadar hızla bıraktı. “Fakat Sinta’da

artık işler farklı, özellikle de güneydeyken. Bu insanlar kasların büyüye üstün *gelebileceğinin* farkında. Hoi Polloilerin cesareti bütün ilkbahar ve yaz boyunca tavan yaptı, birini kazayla öldürmek istemezsin.”

İçimdeki her şey hareketsizleşti. “Böyle bir şey yapabileceğimi sana düşündürten ne?”

Desma omzunu silkti. Aetos fazlasıyla ilgili bir hâlde bakışlarını kaçırdı, o yüzden dikkatimi ona çevirdim.

“Sen ateşle öldürebilirsin.”

“Tek parmağımla da öldürebilirim,” diye ofladı Aetos, parmaklarını şaklatarak. “Hızlıyım da.”

Desma küçük ellerini dar kalçasına dayadı. “Büyüden bahsediyoruz, tiksindirecek kadar kaslı devlerden değil.”

“Sen kime tiksiniç diyorsun, gökkuşağı kadın?” Aetos’un varil gibi göğsü hiddetle şişip iniyor, gözlerinde fırtına bulutları toplanıyordu.

“Durun!” İyice hararetlenmeden didişmelerini böldüm. Kader tanrıçaları bu ikisiyle ilgili her şeyi tersinden örmüştü. Ateş gücü olan devasa, dövmeleli bir güneyli ve nadide güzelliğiyle renkli parıltısı haricinde Olymposlu mirasını gösterecek bir şeyi olmayan ufak tefek bir yarı tanrıça. Ne ikili ama. En sonunda yatıp tüm şu bastırılmış duyguyu ortaya serseler de kurtulsak keşke. “Gitmem lazım. Masamın sırası geldi.”

Aetos göz kırptı. “Orada dikkatli ol.”

Onu ittim. Ellerimi mermer bir heykele değiştirmekten farkı yoktu. “Neden herkes birdenbire korunmaya ihtiyaç duyduğumu düşünüyor? Daha az önce *benim* kazayla birini öldürebilecek kadar tehlikeli olduğuma karar vermemiş miydiniz?”

“Yapabilir misin yani?” diye sordu Desma.

Başımı iki yana salladım. “Elbette hayır.” Arkadaşlarıma yalan söylemekten nefret ediyordum.

Elinde meyveli buzu olan ve çenesinden kırmızı sıvı damlayan bir oğlan masamın önünden üç defa geçtikten sonra en sonunda durdu.

Karşımdaki sandalyeyi işaret ettim. “Otur.”

Utangaç bir ifadeyle sandalyenin ucuna oturdu. “Geleceğimi görebilir misin?” diye sordu.

“Belki.” Yapamama ihtimalimin olduğu hiçbir şey için garanti vermezdim. Zeus’la çay içmeyi deneyebilirdim. Bu başarılı olacağım anlamına gelmezdi.

Yüzündeki ifade saldırgan bir hâl aldı. “Bu yapamayacağın anlamına mı geliyor?”

“Hadi bir anlaşma yapalım,” derken öne doğru eğilip sesimi alçalttım. “İyi bir iş çıkarmadığımı düşünürsen bana para ödemen gerekmez.”

Ela gözleri keskinleşti ve başıyla onayladı.

“Söyle,” diye üsteledim.

“Anlaştık.”

Memnuniyetle arkama yaslandım. “Ne öğrenmek istiyorsun?”

Rahatsızca kıpırdandı. Şimdi çocuksu ve garip görünen ama birkaç yıla kalpleri kıracağı belli olan yüzünü ekşitti. Bekledim, soru sormasını beklerken sabırlı görünmeye çalışıyordum.

“Hiç büyü gücüm olacak mı?”

İç geçirişimi bastırdım. Ya büyüyle doğardınız ya da büyüsüz. Ya Magoi ya da Hoi Polloi. Ancak umutlarını bu kadar hızlı yok etmek acımasızlık gibi göründü. “Bana elini ver.”

Güvenle sağ elini uzattı.

Terli elimi deri pantolonuma sildim, bu hiçbir işe yaramadı tabii, sonra elini tuttum. Onun eli de eriyen meyveli buz yüzünden yapış yapıştı ve sıcak tenlerimizde eriyerek birleşti.

Avuç okumak çok eski zamanlardan kalma bir ritüeldi, hiçbir şey üzerinde etkisi olmayan bir şeydi. Birinin elindeki çizgilerden tek bir şey bile okumak mümkün değildi fakat bu çocuğun içinde Buz Düzlükleri’ne ait ufakık buzlu bir parça varsa bile bunu hisse-

derdim. Ölümlülerin tanrılara uzandıkları gibi, gücü bana gelmek isteyecekti.

Hiçbir şey yoktu. Sıcaktı, yapış yapıştı ve dağ yemişi gibi kokuyordu. Ellerinde hiç güç yoktu, gerçi büyü sonsuza kadar ondan uzak kalacak demek değildi bu. Onu tehlikeli bir yola göndermeden önce tereddüt ettim. “Neden büyü istiyorsun?”

Yanaklarını ateş bastı. “Asla kabilelerin savaş lordları gibi akıllı ve güçlü olmayacağım. Büyü gücüm olmazsa hiçbir şeyim olmaz.”

Bu doğru değildi. Beyni vardı. Sağlıklı görünüyordu. İsteddiği her şeyi yapabiliirdi. Çocuk söylediği şeye inanıyordu gerçi yoksa büyüm o yalan söylediğinde tepki verirdi.

“Cesur musun?” diye sordum.

Şaşırmış göründü. “Öyle olmaya çalışıyorum.”

“Annemi seviyor musun?”

Başıyla onayladı, sorumla alını kırışmıştı.

“Yüksek sesle söyle,” diye üsteledim.

“Annemi seviyorum.”

“Ailen sana iyi davranıyor mu?”

Başıyla onaylamaya başladı ve boş elimle tek parmağımı kaldırarak uyardım. Duymak zorundaydım. Sözlerde büyü vardı. Bağlayıcıydı. İnsanların diğer insanlardan söz istemesinin bir sebebi vardı. Kişinin sarf ettiği her cümle bir vaat ya da ihanet olabilirdi.

“Bana karşı iyiler,” diye cevapladı.

Sevgi dolu bir aile. Ne tuhaf.

“Bir çocuğun dövüldüğünü görsen arkasını dönüp gider misin yoksa araya mı girersin?”

Gözleri büyüdü. “Ama ben ne yapabilirim ki?”

“Bu soruyu cevaplamıyor.” Sesimin sert tonuyla rengi attı.

Kendime not: Çocukları korkutma.

Omuzları kasıldı. “Araya girerdim.”

Ruhumun paramparça olması için kendimi hazırladım. Şaşırtıcıydı ama hiçbir şey olmadı. Gerçeği söylüyordu, bu da tavsiyemi hak ettiği anlamına geliyordu. Cesareti ve onu destekleyecek bir ailesi vardı, yani hayatta kalabilirdi.

“Tanrılar nazik olanları ve kendinden başkasını düşünenleri kayırır.” En azından bazıları yapardı, kuzen Aarken gibi aşağılık insanlar ise parçalanıyordu. *Hah!* “Doğru şartlar altında iyilik ve dürüstlük ödüllendirilebilir.”

Kafası karışmış göründü. “İyi olup tanrılardan büyü mü istemem gerekiyor?”

Elini bırakarak arkama yaslandım. “Evet ama tapınaklara gidip dualar ederek ve ‘Lütfen, lütfen!’ diyerek yapamazsın. O şekilde olmuyor. Kendini kanıtlaman lazım. Yaşın büyüdüğünde, daha bilge ve çok daha güçlü olduğunda ya Buz Düzlükleri’ne ya da Kâhinler Gölü’ne gitmeyi seçeceksin.”

“Yani kuzeye gitmem gerekiyor.” Çilli burnunu hoşnutsuzlukla kırıştırdı.

“Büyünün olduğu yer orası. Buradayken Olympos’tan öyle uzağız ki büyü gücü olan birileri varsa bile büyüleri zayıftır. Magoiler bile bu kadar güneyde zorlanır. Gücümüzü kullanmak çoğumuz için daha zordur.”

“Çoğumuz derken?”

Gizemlice göz kırptım. “Çoğumuz.”

Çocuk beyaz ve düz dişlerini meyve suyuyla lekeli dudaklarına geçirdi. “Hangisini seçmeliyim?”

O kadar hevesliydi ki göğsüm sıkıştı. Ona acımasız büyülü yaratıkları ya da ejderha kadar büyük kâhin balıklarını işaret ediyordum. Ya onu ölümüne gönderiyorsam ne olacaktı?

“Buz Düzlükleri’nde hayatta kalmak için çok güçlü olmak zorundasın. Kâhinler çok değişkendir ama genellikle daha güvenilir taraftır.”

Başıyla onayladı, bilgiyi depoluyordu. Bu tarz bir şey için iki bakır para almalıydım, özellikle de güney Sinta’da. Burada büyü ve tarih bilgisi konusundaki cehalet bütün Thalyria’dakinden daha fazlaydı.

“Hangi göl?” diye sordu.

Şunu üç bakır yapalım. Hatta belki dört...

“Bu senin seçimin, hangi tanrının seni korumasını istediğine

bağlı.” Öne doğru eğilip alçak sesle konuştum. “Fakat Fisa yakınlarına gidersen ve Poseidon’un üç dokunaçlı alabalığını görürsen Catalia’nın selamı var de.”

Endişeyle geri çekildim. *Neler oluyor?* Ben ağzımdan bir şeyler kaçırmazdım. Kendimle ilgili arkadaşlarıma bile hiç anlatmadığım bilgileri öylece vermezdim, tam adım da dahil.

Çocuğun gözleri tencere kapakları gibi yusyuvarlak oldu. “Sen Kâhinler Gölü’nde miydin?” dedi biraz fazla yüksek sesle.

Ağzımın kontrolünü ne zaman bıraktığımı merak ederken mi-dem kasıldı.

Kahrolası kafa karıştıran tanrılar. Bu çocuktan ne istiyorlardı ki? Daha da kötüsü, benden ne istiyorlardı?

İsteksizce başımı sallayarak onayladım. “Ayrıca doğru ucundan çıktım. Arkadan değil,” diye belirttim. Devasa bir balık tarafından sindirilmeyi düşünmek bile istemiyordum. “Kâhin bahlıkları gözünün içine bakacak, kafanı kurcalayacak ve sonra seni tadacak. Şansın varsa sana yardım edecekler. Buna değmediğine karar verirlerse seni bütün bütün yutarlar.”

Rengi attı. “İnsanları... yiyorlar yani?”

“Kâhin balıklarının bile yemek yemeye ihtiyacı var. Bunu zor yoldan öğrenen bir kuzenim vardı.”

Çocuğun çenesi hayretten resmen masama çarpacaktı.

“Ah, hak etmişti,” dedim çocuğa. Annem, Aarken’le benim rakkip olduğumuzu biliyordu ve her zamanki acımasızlık ve hayal kırıklığıyla balıktan önce onun icabına benim bakmış olmam gerektiğini söylemişti. Ailemizin sözü: Öl ya da öldür.

“Harikasın.” Çocuğun nefesi kesilmişti.

Güldüm. Şöyle böyle. “Herkes öyle düşünüyor.”

Bariz alçakgönüllülüğüme sırtıttı ve bakır para bulmak için cebini karıştırmaya başladı.

“Sende kalsın,” dedim. “Kendine bir tane daha meyveli buz al, bir tane de bana getir.” Öyle sıcaktı ki birini ensemden aşağı bırakıp eritmek istiyordum ama zaten yeterince yapış yapıştım.

“Teşekkürler!” Daha kocaman sırtıttı.

Hakkımda açık ettiğim bilginin aramızda kalmasını umuyordum. Gülümsemesi etkileyiciydi, bir düşman daha istemiyordum. “Kaç yaşındasın?”

“On üç,” dedi gururla.

Sadece küçük bir yalandı. Acı yine de ruhumu çekip kopardı. İçimi alevler dağladı, karnımı kaynattı ve kemiklerimi kaplayarak kömüre çevirdi. İki büklüm oldum, yanma hissi geçene kadar hareketsiz kaldım.

“On bir yaşındasın,” dedim soğuk bir sesle. “Neden yalan söylüyorsun?”

Yüzünün rengi attı, ayaklarına baktı. “Seni etkilemek istedim.”

“Yalan asla etkilemez.” Dişlerimi sıkılamaya, onu korkutmaya çalıştım. “Kâhin balığını gördüğünde bunu hatırla yoksa yanlış taraftan çıkabilirsin.”

Bana bakmadan başını salladı.

Dudağımın üstünde ter damlacıkları vardı. Bir damla da omurgamdan aşağı aktı. Güney iklimi ve çocuğun yalanı birleşince birisinin pantolonumu çekerek çıkarması gerekecekti. Umarım Desma işe gönüllü olurdu.

“Adın ne?” diye sordum.

“Jason.” Başını hâlâ aşağıda tutuyordu.

“Git bana meyveli buz getir, Sıntalı Jason. Bu sıcakta eriyorum.”

Rahatlayarak gülümsedi ve fırlayıp gitti.

Oturduğum yerde arkama yaslandım, elimle kendimi yelledim. Buz Düzlükleri manzarasıyla kuzeyin soğuk havasına özlem duydum ve söylediğim bazı şeyleri geri almanın bir yolu olmasını diledim. Güney Sıntalı bir oğlan, Poseidon ve Fisa’dan dünyalar kadar uzaktı. Catalia ona hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Plansızca ağızımdan kaçan şeyin o kadar büyük olmadığına kendimi ikna etmek üzereydim ki arkamdan gelen derin bir ses beni ürküttü.

“Tanrılar nazik olanları ve kendinden başkasını düşünenleri kayırmaz. Onlar gücü ve cesareti olanları kayırır.”

İKİNCİ BÖLÜM

KISIK SESİ, KARANLIK GECEDE VURAN BİR DALGA GİBİ üzerimden geçiverdi, sıcaklığa rağmen ürperticiydi. Ona döndüm, kalbim boğazımdaydı. Daha önceden bana bakan savaş lordu birkaç adım yaklaştı, benim bir kâhin olduğumu söyleyen afişi işaret ederken parmakları neredeyse omzuma değecekti. “Aklına bir fikir ektin. Ona geleceğini söylemedin.”

“Bu konuşmaların gizli olması gerekiyordu!” diye bağırarak ayağa fırladım. *Ah, tanrılar aşkına! Ne kadarını duydu ki?*

“Çocuk büyü gücü olup olmayacağını sordu, ona olacağını hiç söylemedin.”

Çenemin bağları gevşemişti resmen. Ne cüretle dinlerdi! “Ona büyüye sahip olması için bir yol sundum. Bu, soruyu evet ya da hayır diye cevaplamaktan daha iyidir.”

“Peki sahip olacak mı?”

Hiçbir fikrim yoktu. Bu, kâhin balığına bağlıydı. Jason’a bağlıydı. “Bu seni hiç ilgilendirmez.”

“Bir kâhin balığına gittin. Hangisine?”

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. “O da seni hiç ilgilendirmez.”

Gözlerini kısıp şahin gagasına benzeyen burnunun üzerinden bana baktı. “Çocuğa fısıldadığın şey neydi?”

Kalbim tekledi. “Bu seni hiç...”

“...ilgilendirmez,” diye bitirdi savaş lordu kuru bir sesle.

Bakışlar öldürebilseydi şimdiye ölmüş olurdum. Tehditleri hoş karşılamazdım, gözle görülür olanları bile ve omurgam Poseidon’un mızrağından daha dikti. “Gözümü korkutmaya çalışıyorsan zahmet etme. İşe yaramaz.”

Dolgun dudakları soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Deneyimlerime göre ben herkesin gözünü korkutabilirim.”

İnanmayarak ofladım. “Hizmetimi istiyor musun? İstiyorsan otur. Yoksa git. Şu bakışınla insanları korkutuyorsun.”

Yüzü karardı. “Ne bakışı?”

“Şu işte.” Parmağımı yüzüne doğru salladım. “Şu, *İriyim, kötüyüm ve seni çiğneyip bağırsaklarını tükürebilir, kemiklerini kürdan olarak kullanabilirim*, diyen bakış.”

Savaş lordunun yüzü şaşkınlıkla soldu. Gören de Hydra’ya dönüştüm de fazladan başım çıktı zannederdi.

Yanındaki dört kişiden, solunda duran kahverengi saçlı, balta taşıyan adam alayla güldü ve bu yüzden savaş lordunun yumruğunu karnına yedi. Çok değil, sadece kahkahasının sonunun ısıklık sesi gibi çıkmasına sebep olacak kadar sertti.

Beni panayırın geri kalanından gelen ses ve curcunadan ayıran iriyarı, kaslı adamlardan oluşan yarım çembere dik dik baktım. Masam arkamdaydı, onlar önümdeydi ve istesem de yürüyüp gidemezdim. “Şiddetinizi başka bir yere götürün. Burası huzurlu bir masa.”

Huzurlu mu? Ben mi? Ha ha!

Savaş lordu, “Kırlıgan bir çiçek,” diye alay etti, çekici gri gözleleriyle beni baştan ayağa süzerken. Vücut sıcaklığım yükseldi. Dikkatle ve epey uzun bir süre beni inceledi. “Sıcaktan boynu bükülmüş.”

Kaşlarımı çattım, terli avuçlarımı adamın beyaz tuniğine silme dürtümü bastırdım. Bir kabilenin savaş lordu olamayacak kadar temizdi. Hatta kötü bile kokmuyordu, biraz dağılmış simsiyah saçları parlaktı ve ensesinde yumuşakça kıvrılıyordu. Üzerinde bir damla ter yoktu, bu da beni sinirlendirmişti. Sırtındaki deri kında

bulunan, omzunun üzerinden görünen büyük kabzaya baktım, o dev gibi şeyi kaldıramayacağımdan emindim. Başka güçlerimin olması iyi bir şeydi.

Büyünün keskin çimdiği derimi acıttı ve dönüp baktım. Aetos izliyordu.

“Ya oturun ve sorunuza cevap bulun ya da şuradaki adam” —boyalı arkadaşımı işaret ettim— “kafatasınızı bir karganın gagası arasındaki bir kiraz gibi ezecek.”

Savaş lordu, kurtların saldırmadan önce yaptıkları gibi dişlerini gösterdi. “Sence yapabilir mi?”

“Yapabileceğini biliyorum.”

Gerzek gerçekten güldü. “Kendine ne çarptığını bile anlamaz.” Alayla güldüm. “Sizi yakıp kül eder.”

“Deneyebilir.”

Ses tonu tamamen kaygısızdı. Dişlerimi sıktım. Tipik bir savaş lordu: koca egolu, koca kılıklı, koca kıçlı. Lafın gelişi tabii, geri kalanı tam yerindeydi.

“Gidin.” Masamdan uzağı işaret ettim. Kimse arkadaşlarıma hakaret edemezdi.

Kaşlarını kaldırdı. “*Gidin mi?*”

“İşaret dilinde de mi söylemem gerekiyor?” Söylemek istediğim şeyi evrensel olarak anlatan kaba bir hareket çektim.

Savaş lordu çenesini sıkarak masamın etrafında dolandı. Ben de onunla döndüm. Adamları arkasından takip etti. Kaslardan oluşan yarı çember diğer tarafa hareket etti, savaş lordunun arkasını koruyor ve beni bir kez daha panayıra açık hâle getiriyorlardı. Tabii ihtiyacım olursa yardımına koşacak bir düzine güçlü insana da açtım artık.

Savaş lordu, az önce çocuğun oturduğu sandalyeye oturdu. Sandalye minicik kaldı. “Tehditler saçamayacak kadar ufaksın,” diye belirtti rahat rahat.

Ayakta durmaya devam ederek, “Bu daha çok bir mesajdı,” diye cevapladım.

Gri gözleri demir gibi oldu; yarı yarıya doğruldu. Ellerini ma-

saya dayadı ve benimle neredeyse burun buruna gelene kadar öne doğru eğildi. “O mesajı bir daha yollarsan sana gerçek bir tehdit nasıl olurmuş ve nasıl gerçekleştirilmiş öğretilirim.”

Kafatasım karıncalandı. Hakkını vermem gerekiyordu, savaş lordu belanın ta kendisiydi. Fakat ben dehşet hissiyle büyümüş-tüm ve gerçek kötülüğü gördüğümde tanırdım. Bu, o değildi. Bu bizim gibi insanlar için şakalaşma sayılırdı.

Gülümseme denilebilecek bir şekilde dişlerimi gösterdim, laflarını ona sattım. “Deneyebilirsin.”

Yumuşak bir sesle, “Beni kışkırtma,” diye hırladı.

“Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?”

“İşe yaradığına sevindim.”

Kahkaha attım ama sanırım yapmamalıydım. Rahatsız olmuş görünüyordu.

Büyülü kavgalarda Magoilerin güçlerini içime çekebilir ve kendi güçlerini onlara karşı kullanabilirdim. Bir Hoi Polloi’yle kavgaya etmek zorunda kalırsam daha hızlı, daha güçlü, daha akıllı olmam gerekiyordu ya da bir miktar işe yarar büyüğü içimde bulundurmam lazımdı. Şu anda hiçbir şeyim yoktu. Daha hızlı olduğumdan şüpheliydim, savaş lordundan daha güçlü olmadığımı biliyordum. Beyin meselesine gelince, o konuda hâlâ karar vermemiştim. En azından mizah duygum yerindeydi.

Onun mizah anlayışını test etmeye karar vererek başımı kaldırıp gece göğüne baktım ve korkunç bir şey doğruca bize geliyor-muş gibi irkildim. İşaret almış gibi ayağa fırlayıp kılıcını çekti, son derece vahşi görünüyordu. Boştaki eliyle masayı itip beni sertçe arkasına aldı. Sendeledim, gözlerimin önüne kızıl bir perde indi ve tam dövüşmeye hazırlanıyordum ki onun beni *korumaya* çalış-tığını fark ettim.

Elinin sıcaklığı altındayken göğsümde bir şeyler keskin bir dönüş yaptı. Delici gözleri yukarı, etrafa, her yere bakıyor, amfiteatrı inceliyordu. Elbette hiçbir şey yoktu; kolunu indirdi.

“Kaşlarını öyle çatma,” diye azarladım, sebepsiz yere biraz nefesim kesilmişti. “O güzel yüzü kırıştırıcaksın.”

Güzel değildi. Yoğun gri gözleri ve güçlü vücuduyla fazla erkeksiydi. Sağ kaşından çaprazlama inen yeni bir yara izi vardı. Geniş ağzı ve kemerli burnuyla birleşince ona korsanımsı bir görünümlü kazandırarak içimde garip bir şeyler uyandırıyordu.

Bakışlarını bana çevirdiğinde ifadesinden ne çıkaracağını bilemedim. Kahverengi saçlı adam kakhaha atmamak için kendini tutmaktan kıpkırmızı oldu, o yüzden yine irkilmiş gibi yaptım ve başımı ellerimle tuttum.

“Ne yapıyorsun sen?” Savaş lordu tekrar oturarak kılıcını kucağına koydu.

“Tanrılar koca egonu cezalandırabilir, Ah Korkunç Olan. Yıldırımlardan sakınmaya çalışıyorum.”

Balta tutan kakhahayı bastı, sonra geriye doğru tereddütlü bir adım attı.

“Bütün müşterilerine böyle mi davranıyorsun?” diye sordu savaş lordu.

Şaşkınlığım açıkça görülüyor olmalıydı. “Şu âna kadar hiçbir soru sorulmadı ve para verilmedi. Sana müşteri demezdim. Sen milletin konuşmasına kulak kabartan ve kabadayılık yapan birinden fazlası değilsin.”

“Yüce tanrılar!” diye kükredi baltalı adam. “Kız benden daha taşaklı.”

Savaş lordunun gümüşe çalan gözleri neşeyle ışıldadı. “Beyin ille de taşakla doğru orantılı olacak diye bir şey yok.”

“Benimki öyle.” Gülümsemem biraz daha tatlılaşırsa dişlerim çürüyecekti.

Sanki ona malzemelerimi göstermem için meydan okuyacakmış gibi kara kaşlarından birini kaldırdı. Gülsem mi kaçsam mı bilemedim. Kararsızlık içinde kahverengi saçlı savaşçıya döndüm. “Falına baktırmak ister misin? Yarı fiyatına.”

“Tabii.” Baltasını omzuna taktı, meşaleyi tuttu ve ani ışık doğruca gözüme girdi.

Kenara çekildim. Kör olmak da karanlıkta olmak gibiydi – hiçbir zaman iyi olmazdı.

Savaş lordu, “Bir sorum var,” diyerek araya girdi.

Merakım kabardı. “Sonunda.” Abartılı bir soluk verip kendimi sandalyeme bıraktım. Herhalde tekrar oturmak güvenliydi. Savaş lordu zararsız biri hiç değildi ama *bana* zarar verme niyetinde olmadığı izlenimine kapılmıştım. “Bütün gece burada olacağımızı düşünmeye başlıyordum.”

Bana dümdüz baktı. İşkence görmemiş, ölümün kıyısına gele-ne kadar dövülmemiş ve daha on beşinden önce kendi yatağında altı defa öldürülmeye çalışılmamış birini ürpertirdi.

“Benim çevremde koca ağızlar genelde ölü bedenlere ait olur,” dedi.

İç geçirerek başımı iki yana salladım. “Ne tür bir insan etrafına ölüm tehditleri saçarak dolanır?” *Tabii bunu derken, büyüdüğüm insanların çoğu dışında yani.*

Yine öne eğildi, tek gözünü hızlı ve beklenmedik bir şekilde kırparak sözlerine tehlikeli bir hava kattı. “Tehdidini gerçekleştirebilecek türdekiler.”

İçimde kelebekler uçuştı. “Ya kendini bir Olymposlu kadar yüksekte görüyorsun ya da özgüven eksikliğini telafi ediyorsun.”

Savaş lordunun gri gözlerinin kenarları kırıştı ve dudakları kısacık bir gülümsemeyle kıvrıldı, bu hareketi yüzünü bir kalp atımlık sürede çarpıcıdan fazlasıyla çekiciye dönüştürdü.

“Barış?” diye teklifte bulundu, kalın sesi samimiydi.

Dudağımı ısırarak engel olamadığım gülümsememi bastırdım ve düşünüyormuşum gibi yaptım. “Pekâlâ. Fakat beyaz güvercinleri şimdiden salma.”

Sessizce güldü, sıcak, takdir eden sesi içime güney iklimiyle hiç ilgisi olmayan bir sıcaklık yaydı. Ona sorusunun ne olduğunu sorarken sözlerim şaşırtıcı şekilde boğuk çıktı.

Arkasına yaslanarak otururken etrafındaki dört adamı işaret etti. “Adamlarım bana sadık mı?”

Tekrar rahatsız oldum. Sorusu başka bir hayatı etkiliyordu, insanların gerçekler için bana işkence ettiği yerdeki gibi.

“Kâhinler gelecekten haber verir.” Aniden gümbürdemeye başlayan kalbime rağmen kendimi sakince konuşmaya zorladım.

Gözlerini benden hiç ayırmadan sorusunu yineledi. “Adamlarım bana sadık *kalacak* mı?”

Kıvrınmamaya çalıştım, bu versiyonundan daha çok hoşlandığımı söyleyemezdim.

Savaş lordu tereddüdüne karşılık kaşlarını çattı. “Sadakatten daha önemli ne var?”

Sesinde bir sertlik vardı ve sorusu sinirime dokundu. *Ben sadakatsiz miyim? Kaçmak beni bir hain mi yoksa akıllı biri mi yapıyor?*

Kimin umurunda? Sadakatsiz olmayı ölü olmaya tercih ederim.

Gözlerim arkasındaki adamlara kaydı. “Dördü de mi?”

“Dördü de.” Başıyla ekibine işaret verdi.

Kuruntularımı yuttum. Savaş lordu beni tanıımıyordu. Neler yapabileceğimi biliyordu. “Dört bakır o zaman. Her biri için bir tane.”

Paraları masanın üzerine bıraktı, onları cebime atıp önce baltalıya döndüm. “Hangisi daha önemli? Lordunun hayatı mı, seninki mi?”

“Lordumun.”

Hiç tereddüt yoktu. Ruhumda parçalanma yoktu.

“Bu *vahşi* ile” —sadece eğlenmek için sesime alay kattım— “kahrın arasında seçim yapmak zorunda kaldın diyelim, kimi seçerdin?”

“Karım yok.”

“Peki ya olsaydı?”

“Evlenmeyi seçersem karım ve çocuklarım önce gelir.”

Dağlayan alevler yoktu. Eriyen kemikler yoktu. Yalanı örtbas etmek için söylenen gerçekler yoktu.

Gözlerimi üzerinde gezdirdim ve ellerimi kristal küreme koyup uygun gelen bir süre boyunca, kâhinlerin yapacağı şeyleri yapıyormuşum gibi davrandım. Belki birkaç şiir dizesi falan da söylemeliydim ama canım yapmak istemedi.

“Adamın sadık,” diye duyurdum sonunda. “Fakat gelecekteki ailesini ona karşı kullanmanı tavsiye etmem.”

“Ailem mi olacak?” Baltalının yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

Eh... “Evet. Güzel bir karın olacak. Birkaç da güçlü çocuk,” diye yalan söyledim. Belki de yalan değildi. Nereden bilecektim ki?

Savaş lordunun bakışı yerimde rahatsızca kıpırdanmama sebep oldu. “Geri çekil, Flynn,” diye emretti. “Carver, sıra sende.”

Siyah saçlı adam yaklaştı, kendinden emin bir adımla öne çıktı. Benim yaşlarımdaydı, zayıf ve uzundu, dövüşte acımasız olabilecek birine benziyordu. Gölge gibi hareket edebilen ve karşısındaki gözünü kırpamadan işini bitirebilecek türde güçlü bir kılıç ustası gibiydi. Onun gibileri bilirdim. Arkanızdan sinsi sinsi yaklaşmasını değil, arkanızı kollamasını isteyeceğiniz türde bir adamdı. Yüz hatları, siyah saçları ve gri gözleri savaş lorduna benziyordu fakat benzerlikler orada sona eriyordu. Savaş lordu ondan on beş kilo kadar fazla ve on yaş kadar büyüktü.

Carver denilen adam bana gülümsedi. Gözlerinde zararsız, hatta arkadaş canlısı bir parıltı vardı ama rahat gülümsemesinin tehlikeli bir hâl alarak keskinleşebileceğine hiç şüphem yoktu.

“Sadakat senin için önemli mi?” diye sordum.

“Evet.”

Savaş lordunu işaret ettim. “Savaşta bu adamın peşinden gider miydin?”

Carver başıyla onayladı.

“Söyle,” diye üsteledim.

“Giderdim. Gittim ve yine giderim.”

Savaş lorduna bir bakış attım. İfadesi okunaksızdı ama gözleri, suratımda bir Kyklop’un ayağı varmış gibi hissettiriyordu. Carver’dan elini uzatmasını istedim, garip hissediyordum. El okuma bir hileden ibaret olsa bile, sert derisi savaşların ve kanın hikâyesini anlatıyordu. “Bu adam ve onun davası için ölür müydün?”

“Evet.” Basit, tek kelimelik, gerçek bir cevap.

Carver’ın uzun, güçlü, nasırlı parmaklarına gözlerimi diktim.

Savaş lordunun davası neydi? Duyduğum kadarıyla yeni kraliyet ailesi Sintalı kabileler arasında savaşı yasaklamıştı. Artık onlardan biri başta olduğu için birbirleriyle iyi anlaşmaları gerekiyordu.

Sırıtişımı bastırdım. *O konuda iyi şanslar.*

“Onun için kanımı akıttırdım. Onun için öldürdüm.”

Carver’ın gerçekleri öyle güçlüydü ki her kelimesiyle *kardeşim* diyordu. Şoka girerek elini zehirli bir yılanmış gibi bıraktım. Gerçeğin yankısını neredeyse hiç duymazdım.

Kelime hâlâ içimde zıplayıp dururken, “Kardeşin sana sadık ama sanırım bunu zaten biliyordun,” dedim.

“Hımm.”

Savaş lorduna kaşlarımı çatarak baktım. “Bu da ne demek oluyor?”

“Onun kardeşim olduğunu hiç söylemedim.”

Kahretsin! Bu akşam kontrolümü kim çaldı? “Benziyorsunuz.”

“O kadar da değil.”

Ellerimi masamın üzerinde salladım. “Kâhinim ben, unuttun mu? Bir şeyleri *bilirim.*”

Başını yana eğip gözlerime sertçe baktı. Ben rahatsız hissederek kıpırdanana kadar incelemesini sürdürdü.

Savaş lordu göz temasını bozdu. “Basil,” diye seslendi düz bir sesle ve başka bir adama öne çıkması için işaret verdi.

Sarışın bir adam, Carver’ın yerini aldı. Göze çarpmadan yakışıklı, göz korkutmadan güçlüydü. Araya karışırdı. Sanırım iyi olduğu iş de buydu. Savaş lordu, Flynn ve beşinci adam arada kaybolmazlardı. Fazla iri, fazla güçlülerdi. Dikkat talep ediyorlardı. Carver da araya karışmıyordu. Uzun ve zayıftı, kurnaz bakan gözleri vardı. Basil sadece... *eh* diyebilirdim işte.

Basil sağa geçti, savaş lordundan uzaklaştı ve beşinci savaşçıya biraz daha yaklaştı. Beşinci savaşçının dikkatli mavi gözleri ve üç kafatasını aynı anda ezebilecekmiş gibi görünen kocaman bir güzü vardı. Basil’in hareketleri yavaştı; insanları kandırırken, sahtekâr olduğumu düşünmesinler diye beden dilini okumayı öğrendiğim için fark edebilmişim.

Harika. Savaş lordunun sorusu birdenbire mantıklı geldi. Bu, Basil'i atmak için yapılan bir partiydi. Benim de davetli olmam çok kötüydü.

"Adın Basil, değil mi?" Zaten biliyor olmama rağmen sordum. Sadece kaçınılmazı erteliyordum.

Adam başını salladı.

Derin bir nefes aldım ve kaslarımı gererek kendimi yalan cevap için hazırladım. "Sadakatin kime?"

Basil kendini beğenmiş görünüyordu. Çoğu güneyli gibi büyü-
nün ve sözlerin gücünün farkında değildi. Olsaydı şimdi kaçıyor olurdu.

Cevabıyla içimde ateş patladı, ısırap vericiydi. Kemiklerim kızardı. Organlarım pişti. Yalanıyla ateşlenen gerçeklerle rengim atmasın diye uğraştım, akkor kömürler gibi içimi dağlıyordu.

Savaş lordu ani bir hareketle Basil'in silahını alıp onu gırtl-
ğından yakaladı. "Kimin için çalışıyorsun?"

"Ben sadığım!" diye ciyakladı Basil, benim kadar sersemlemiş hissediyordu.

Yalanı beni yine dağladı.

"Kızın yüzündeki bakışı gördüm." Savaş lordu, adamın nefesi-
ni kesene kadar gırtlığını sıktı. "Sen bir yalancısın."

Acımı mı gördü? Bu konuda hiçbir şey hakkında olmadığım
kadar endişeliydim. Tepkimi kontrol etmiştim. Hep ederdim. Hoi
Polloi olan bir savaş lordu ufacak bir irkilmenin ne anlama geldi-
ğini nasıl anlardı?

Basil elini cebine daldırıp ince, küçük bir cam şişe çıkardı.
İçinde meşale ışığında gümüş gibi parlayan gri bir toz vardı ve
içimdeki büyüye etkiledi. Eldivenli elini geriye çekti, zehri savaş
lordunun yüzüne atmaya hazırlandı.

Siyah yün örtüyü ve sahte kristal küremi de peşimden sürük-
leyerek masanın üzerinden atladım ve Basil'in koluna asıldım. Kolu-
nun hareket etmesini engellemek için bütün ağırlığımı kullandım.

"Geri çekil," diye uyardım savaş lordunu. "Bu Medusa Tozu.
Seni taşla dönüştürür."

Elini Basil'in boğazından çekip bir adım geri çekildi ve beni hainin kolunda bir salak gibi sallanır hâlde bıraktı.

"Bunu nereden biliyorsun?" Savaş lordu sorusunu sert bir sesle sorarken dikkatini bana çevirince, belki de ölmesine izin vermediğim diye düşündüm.

"Zehir uzmanıyım." Şöyle böyle. Terli bir tutam saçıma üfleterek gözümden uzaklaştırdım. Basil'in beni kolundan savurmamasının tek sebebi Carver'in onun sırtına dayadığı çok uzun ve son derece öldürücü kılıçtı. Kimse bir şey yapmıyordu. "Birisi kolunu kessin. Ya da onu öldürün. Bırakırsam tozu her yana saçacak."

Flynn baltasını kaldırdı. "Bu intihar olur."

"Sağ ol, Flynn." Gözlerimi devirdim. "Şu an bunun gerçekten umurunda olduğunu mu sanıyorsun?"

Flynn omzunu silkti. "Her halükârda ölü zaten."

Aynen öyle. O yüzden hallet gitsin.

Ben daha fazla bir şey söyleyemeden Basil benim hâlâ asılı olduğum kolunu kıvırdı ve bir şekilde küçük şişeyi boynuma çarptı. Medusa Tozu derime işlerken gözlerim büyüdü, toz bir bataklık sülüşü gibi açtı. Büyünün şiddetli saldırısı dengemi parçaladı ve sendeleyerek masama geriledim; nefes nefeseydim, başım dönüyordu ve kendimi dışarıdan görüyor gibiydim.

Yüzü korkunç bir ifade alan savaş lordu kükreyerek bana doğru atıldı.

Kaçınarak, "Bana dokunma!" diye haykırdım. Büyü sistemime girdiği anda zehir bana dokunan herkesi etkileyecekti. Ne kadar süreceğini bilmiyordum. Normal birinde hızlıydı. Bende daha uzun sürerdi.

Uzuvlarım hızla ağırlaşmaya başladı. Derim yavaşça sertleşti, griye dönüyordu. Endişelenmiyordum. Medusa Tozu büyü temelliydi. Vücudum zehri akşam yemeğindeki kuzu pirzolası niyetine kemirecekti. Boğazımdan aşağı yeterli sayıda zehirli yemiş tıkar ya da yatağıma birkaç engerek koyarsanız ben de herkes gibi ölürdüm fakat büyü beni öldürmezdi.

Savaş lordu derimin tüm rengini kaybedişini izledi; gözleri kasvetli, çenesi kasılmış ve elleri yanlarında sıkılmış vaziyetteydi. Bakışındaki bir şeyler beni şoka soktu. Neden umursadığını sormadım, gerçi birkaç dakika içinde yeniden pembe, yumuşak ve zehirsiz olacağımı neredeyse ona söyleyecektim ama bu bilmesi gereken bir şey değildi.

Basil'e döndüm. Pis pis gülüyordu, sinir bozucu kâhini de yanında götürdüğüne memnun görünüyordu.

"Hediye için teşekkürler." Ona olmam gereken kana susamış manyağa yakışır bir şekilde gülümsedim. "İşte benden de sana bir hediye."

Ellerini bileklerinden, onu zehirden koruyan eldivenlerinin hemen üzerinden kavradım. Medusa Tozu kollarına tırmandı. Adam sertleşti, tek bir nefesle kaskatı kesildi. Ağzı yarı açıktı ve gözleri dehşetle kocaman olmuştu.

Hayal kırıklığına uğrayarak bıraktım. "Bu hızlıydı."

Savaş lordu bana bakakaldı, yüz ifadesi neredeyse komik denilecek kadar şaşkındı. "Sen neden ölmedin?"

Ona arsızca bir bakış attım. "Beni öldürmenin bu kadar kolay olacağını mı sanıyorsun?"

Yüzünden rahatlama ifadesi geçti. Sırıttı ve omurgamdan aşağı ufak bir yıldırım çakıverdi. "Aradığımız o," diye duyurdu adamlarına. "Kızı istiyorum."

Bekle. Ne?

Kim? Ben mi?

Niye?

Savaşçıları yaklaştı. Kollarımı havaya kaldırarak zehirli bir hava yarattım. "Geri çekilin yoksa sonunuz Basil gibi olur."

"Bir sorun mu var, Cat?" Aetos'un mavi yüzü onların başlarının üzerinden belirdi. Savaş lordu bir seksenin üzerinde olmasına rağmen onun yanında ufacık kalıyordu.

Başımı iki yana salladım. "Selena'ya yeni bir taş heykelimiz olduğunu söyle. Bu tarz şeylerden hoşlanıyor." Basil'den tarafa bir bakış attım, dehşete düşmüş yüz ifadesini ve çarpık dişlerini

görmezden gelmeye çalıştım. Burun delikleri büyümüş hâldeydi, sanki hâlâ nefes almaya çalışıyordu.

Aetos insan heykeline kısa bir bakış attıktan sonra tek kaşını kaldırarak bana baktı, heykeli kaldırdı ve alıp gitti. O ve Desma haklıydı. Bu akşam kazayla birini öldürme ihtimalim vardı. Gerçi buna pek kazayla denilmezdi.

Savaş lordunun yüzünden öfke geçti. “Günlerdir onu ortaya çıkarmaya çalışıyordum. Artık sorgulayacak kimsem yok.”

“Basil’in kardeşinin hayatı karşılığında Tarvalı bir kadın senin kelleni istiyor.” Şokla sarsıldım. Kelimeler ağızımdan iradem dışında dökülmüştü. Tanrılara yemin ederim ki sözcükler çıkana kadar onları kafamda oluşturmamıştım bile ama aramızdaki havada ezici bir şekilde asılı kalmışlardı. Bu akşam ağızımın kontrolü hangi lanet olasıydı? Çünkü bende değildi!

Savaş lordunun dudakları aralandı. Şaşkınlıkla yapılan bir hareket değildi, yüzünde anlamadığım ve hoşuma gitmeyen, kendinden memnun bir ifade vardı.

Karnım kasıldı, avuçlarım açık hâlde ellerimi kaldırdım ve omzumu silktim. “Kâhinim, unuttun mu?”

“Sen tam olarak olduğunu düşündüğüm şeysin, değil mi?”

Yalanın içinde doğruyu hisseden kadın mı? Krallıklardaki en çok istenen diplomatik silah mı? Kralseçen mi?

Hâlâ zehirli olan vücudumu geri çektim, birine çarpmamaya dikkat ediyordum. Tanrılar Olympos Dağı’ndan üzerime işiyor-muş gibi hissettim. Burada mutluydum. Sirk benim ailemdi.

“İki yüz yılda bir sizden biri ortaya çıkar.” Savaş lordu kalabalığın içinde beni takip etti, uzun adımları aramızdaki mesafeyi yutuyordu. “Uğruna krallıklar yükselecek ve çökecek. Senin yüzünden.”

Yoğun gri gözleri artık yeterince okunaklıydı. Beni ele geçirmenin, yakalamanın ve kullanmanın çeşitli yollarını düşünüyordu. Beni sergileyecekti. Beni bir kafese kapatacak ve bana bir siren gibi şarkı söyletecekti.

Hayır. Bana bir siren gibi şarkı söylettirmeye uğraşacaktı. “Bana dokunursan seni öldürürüm.”

Ağız dümdüz bir çizgiye dönüştü. “Deneyebilirsin.”

Kaçmamı sağlayacaksa tüm bu insanların önünde başka bir yeteneğimi gösterirdim. Neyse ki mesele oraya kadar gelmedi. Oyuncuların kapısından geri geri çıktım ve Kerberos aramıza girerek savaş lordunun yolunu kesip olduğu yerde kalmasını sağladı. Tazının devasa sivri dişleri meşale ışığında parladı, zehirli salyası yere her çarptığında tıslama sesleri çıkarıyordu. Ben amfi-teatrdan aceleyle çıkarken üç alçak sesli, uğursuz hırlama karanlık yolu titretti. Hades’in Selenaya karşı bir zaafı vardı ve o yüzden de bekçi köpeği Yeraltı Dünyası’nın kapıları yerine Selenanın sirkinin koruyordu. Kerberos, savaş lordunun geçmesine izin vermeyecekti. Jason’ın ve meyveli buzumun da geçmesine izin vermeyecek olması çok kötüydü.